«LUMEA ȘTIE CĂ RUȘII AU FOST DINTOTDEAUNA UN POPOR BARBAR...»

(Din înregistrările postului de radio Chișinău)

A.C., comandant de companie, Coșnița:

— Vin valuri întregi din Permi, de prin întreaga Rusie și într-o bună zi o să fie mai mulți decît sîntem noi moldoveni de tot luați împreună. Nu de cei care putem ține arma în mînă, dar ciți sîntem noi la număr, căci ei vin, în toată ziua vin. Dar toată lumea știe că Rusia a fost dintotdeauna un popor barbar.

— DE CÎND S-A ÎNCEPUT ULTIMA RUNDĂ A ESCALADĂRII RĂZBOIULUI CE S-A MAI ÎNTÎMPLAT PE POZIȚIILE DEȚINUTE DE DVS? /25 iunie 1992/

— După cum se derulau lucrările sesiunii așă se schimba și situația de pe poziții. Noi nu vroiam să cedăm nici un capăt de ață, ei, deasemenea. Și dacă au văzut că discuțiile nu-s în folosul lor au început a bombarda iarăși din toate felurile de arme. Nimeni n-a dat înapoi și nici n-are de gînd. O să trebuiească să meargă înainte, o să mergem înainte. Nimeni nu vrea să moară prosteșe. Vrem și pămîntul să-l apărăm și să rămînem vii, băieții se păzesc, nu facem parte dintre eroii Moscovei care cu fală să ne arunc㎠sub șenilele tancurilor. Apărarea se face la modul real. Într-o seară, pe la o bucată de noapte un grup de necunoscuți în fața pozițiilor noastre s-a apropiat de noi și noi, fiind pregătiți de apărare, avînd și măsuri de semnalare, am reacționat cu promptitudine. S-a început o luptă scurtă după care ei s-au retras imediat. Dar fusese de fapt din partea lor o aventură de a ne ataca. Bănuiesc că fusese întreprinsă o acțiune de cercetare, dar cine știe ce scopuri urmăreau ei. În timp de 10-15 minute i-am minat și s-a liniștit totul și n-am mai înțeles că sînt vii acolo, că sînt morți. Eu n-am mai permis la nimeni să se ducă să vadă dacă nu sînt cumva răniți, ca să nu fie impușcați băieții mei de partea adversă. A doua zi am văzut că au îmblat de-ai lor prin livadă și eu chiar îi întrebam pe băieți, de ce nu-i impușcă, pentru că ei cum ne văd pe noi trag în oricine, și combatanții mei răspund așa: Au și ei copii acasă și nu mai sîntem noi monștri ca dînșii chiar să-i impușcăm tot timpul. Nu-i în sufletele noastre că hai și i-om ucide pe toți, dealoalta, ne gîndim că și aceia is oameni și o parte dintr-înșii is amăgiți. Nu putem spune că ne-am înrăit cu totul la războiul ista ori că vrem sîngele lor, cum transmit ei la radio, și că sîntem fasciști, greșesc amarnic.

— VĂ AFLAȚI TOT TIMPUL ÎN TRANȘEE ALĂTURI DE SUBALTERNII DVS?

— Ziua pot să mă deplasez și la baza de amplasament, dar de fapt, tot timpul mă găsesc în unitate și ceilalți comandanți de asemenea. Soldații nu-s soldați dacă nu-s comandanții cu dînșii. Să nu le pară lor în partea ceea că se poate de venit și luîndu-ne prin surprindere. Cum o să le vină gîndul ista iară o să fie culcați cu sutele și iar o să vorbească că moldovenii is răi.

— CE PĂRERE AVEȚI DESPRE RĂZBOIUL INFORMAȚIONAL DECLANȘAT DE MASS-MEDIA RUSĂ ȘI DIN AUTO-PROCLAMATA REPUBLICĂ NISTREANĂ?

— Cînd am fost vizitați de reprezentanții companiei «OSTANKINO» în timpul retragerii dumncalor de pe poziții (erau însoțiți de comandantul principal la Coșnița) s-a deschis foc chiar asupra lor. Eu le-am dat comanda de a se culca jos la pămînt, căci, altminteri, aveau să fie trimiși pe lumea cealaltă.

— AU TRĂS ÎN CHIAR CONAȚIONALII LOR CARE AU VENIT PENTRU A TICLUI O NOUĂ DEZINFORMARE...

— Da, și trăgeau din mai multe arme cu lunetă odată și cu gloanțe interzise — de fapt, ei trag în permanență cu asemenea gloanțe cu centrul deplasat /so smeșceonnim tentrom/ și cu gloanțe explozibile. Și atunci cînd au fost reprezentanții O.N.U. și în ei s-a tras. După ce plecau dumncalor, imediat începeau a trage din toate tipurile de armă. Au mai adus acum o armă nouă, un aruncător de grenade automat.

Am ascultat și ceea ce realizase moscoviții pe teren și, dacă le-am spus că-s proști în diplomația lor, n-au spus despre lucrul ăsta. Au dat vreo două cuvinte spuse de locțiitorul meu și nu totul, dar numai vreo două cuvinte care le-au convenit lor. Pentru că-s niște lași, perfizi și ticăloși toți ce stau acolo. Și la baza Rusiei a stat dintotdeauna minciuna, neadevărul, țara asta s-a ocupat întotdeauna numai de jaf, cotropire și lucruri rele.

Dar în privința informării opiniei publice mondiale îmi pare că e greșit a se crede că nu este informată corect de ceea ce se întîmplă pe pozițiile noastre. Corespondenții străini vin, stau cu noi, le-am arătat cine începe întîiul și cum se comportă.

— LE PUTEȚI ASIGURA SECURITATEA CORESPONDENȚILOR STRĂINI, CĂ DE NOI NICI NU POATE FI VORBA, DEPLASĂRILE NOASTRE ÎN ZONA RĂZBOIULUI RĂMÎNÎND LA DISCREȚIA FIECĂRUIA DINTRE NOI, CU TOATE RISCURILE ASUMATE ȘI RESPECTIV CU TOATE URMĂRILE?

— Nu întotdeuna. Cînd se începe bombardamentul facem tot posibilul să-i retragem, cînd vin — vin, dar cine și cum a ajuns la noi nu putem ști. Sînt împotriva unui singur lucru — să nu filmeze și să nu arăte pozițiile noastre. Dar cu microfonul pot să vină și să ia părerea fiecărui soldat, chiar și acelui care e contra. Tiraspolul e mult mai operativ și mai pregătit în propaganda lor. Intrînd în undele Chișinăului ei acoperă completamente posturile de radio naționale, «hrănind» populația de pe ambele maluri ale Nistrului cu minciuni și dezinformare. De exemplu, spun că noi am atacat de două ori pozițiile lor. Dacă îi atacam pe cimp deschis eu trebuia să am pierderi colosale, cum le au ei cînd fac prostii. Pierderi nu sînt, înseamnă că noi n-am atacat, ei transmit, însă, că au avut de respins două atacuri mari și pe urmă o dau «pe maldavenești» și încep a îndruga niște prostii la adresa combatanților, chemîndu-i să întoarcă armele împotriva comandanților, să împuște în sus, proștii bolșevice de-acelea din trecut. Soldații mei nici unul nu vrea să se ducă acasă, îs mîhniți că au fost scăpate multe momente cînd s-a putut de mers mai înainte și de ocupat poziții mai bune și de eliberat mai multe sate din mîinile gardiștilor, dar cînd li se vorbește despre reptragerea noastră sau despre cedarea Transnistriei se mîhnesc rău, nici nu vor să asculte așa ceva.

INTERVENȚIA LOCȚIITORULUI COMANDANTULUI COMPANIEI RESPECTIVE DE LA COȘNIȚA:

— Fiecare război trăiește cu spatele lui. Dacă știm că acasă totul e în ordine putem să luptăm cu inima împăcată dar sînt și acasă un șir de probleme: cu lemnele de foc, cu cărbunele, cu construcția ș.a.m.d. Mulți au venit dar lăsînd totul baltă acasă. Avem o rugăminte către conducătorii raioanelor, orașelor, satelor, pentru că numai acel care n-a fost nu știe ce-i asta, dar băieții știu ce înseamnă gloanțe, tir de artilerie, aruncătoare de mine, foc din tanc. Cînd capul familiei nu e acasă e foarte greu să rezolvi toate problemele.

A înregistrat
Rodica MAHU

